Ukazatele na funkce

1 Funkce

K pochopení této části je potřeba správné pochopení ukazatelů na proměnné a ukazatelů na ukazatele. Tato část se bude totiž věnovat ukazatelům na funkce. V jazyce C nejsou funkce proměnné, ale lze na ně ukazovat a tyto ukazatele pak můžeme přiřazovat, ukládat do polí i vracet jako výsledek funkce.

Při definici funkce, je tato funkce uložena někde v paměti, existuje tedy adresa, která ukazuje na začátek této funkce. Pomocí ukazatele na funkci lze funkci zavolat (a to i s příslušnými argumenty). Díky tomu je možné napsat funkci, která bude mít jako argument ukazatel na jinou funkci, kterou je pak možné spustit.

1.1 Motivace

Jako motivaci, k čemu tohoto můžeme využít, si vezmeme příklad třídění.

Úlohu třídění můžeme rozdělit do 3 částí:

- porovnávání určení vzájemné pozice pro dva prvky
- výměna obrácení pořadí dvou prvků
- třídící algoritmus, který provádí porovnání a výměny

Třídící algoritmus je na operacích porovnání a výměny nezávislý. Změnou porovnávací funkce (případně i funkce na výměnu) dostaneme algoritmus třídící podle jiných kritérií.

1.2 Deklarace

Při deklaraci proměnné typu ukazatel na funkci je nutné vždy specifikovat také počet argumentů, jejich datové typy a návratovou hodnotu.

```
typ (*nazev)(typ1, typ2, ..., typn);
```

Proměnná nazev je ukazatel na funkci s n parametry (typu po řade typ1, typ2, ..., typn) a návratovou hodnotou typ.

Závorky kolem jména funkce a hvězdičky jsou nutné. Pokud by se vynechali, byla by to deklarace funkce, která má jako návratový typ typ *.

Jako konkrétní příklad si ukážeme definici funkce polynomA a vytvoření ukazatele na tuto funkci.

```
double polynomA(double x)
{
    return 3*x*x + 2*x + 1;
}
double (*ptr_polynom)(double) = polynomA;
```

Identifikátor přiřazované funkce (v tomto případě polynoma) se musí uvádět bez závorek se seznamem parametrů. I přes to, že chceme pointeru přiřadit adresu funkce, tak se zde nepoužívá & pro získání adresy, je to proto, že kompilátor dokáže rozeznat, že chceme přiřadit ukazatel na funkci a ne funkci samotnou. Přiřadit proměnné přímo funkci totiž v C není možné.

Pro usnadnění práce s ukazateli na funkce můžeme využít typedef pro pojmenování datového typu ukazatele na funkci.

```
typedef double (*PTR_FUN)(double);
PTR_FUN ptr_polynom = polynomA;
```

1.3 Práce s ukazateli na funkce

```
Přiřazení adresy ukazateli:
```

```
ptr_polynom = polynomA;
```

Volání funkce pomocí ukazatele:

```
v = ptr_polynom(-1);
// pripadne
v = (*ptr_polynom)(-1);
```

Tyto možnosti se neliší. Je možné používat obě. První je ale jednodušší, proto jí budu používat. Výsledkem vyhodnocení tohoto výrazu bude double hodnota 2, stejně, jako bychom zavolali funkci polynomA(-1), na kterou ukazatel ukazuje.

1.4 Příklad

```
#include <stdio.h>
double polynomA(double x)
{
    return 3*x*x + 2*x +1;
}
double polynomB(double x)
{
    return -3*x*x + 2*x +1;
}

// double (*ptr_polynom)(double) = polynomA;
typedef double (*PTR_POLYNOM)(double);
int main(int argc, char* argv[])
{
    PTR_POLYNOM ptr_polynom = polynomA;
    PTR_POLYNOM ptr_polynom2 = polynomB;
    printf("polynomA: %f \n", ptr_polynom(2));
    printf("polynomB: %f", (*ptr_polynom2)(2));
    return 0;
}
```

2 Ukazatel na funkci jako parametr funkce

Funkcím, které jako argument berou jiné funkce, říkáme **funkce vyšších řádů**. Výpočet těchto funkcí je možné za běhu programu modifikovat pomocí funkcí, které jim jsou při jejich volání předány jako parametr.

Deklarace:

```
double *map(double (*fce)(double), double *vstup, int pocet)
{
    ...
}
```

Tato funkce bere jako argument funkci, která má být aplikovaná na pole vstupních hodnot typu double, vstupní hodnoty a jejich počet.

Volání této funkce:

```
/* Funkce vracejici treti mocninu prvku x */
double na3(double x)
{
    return x*x*x;
}

pole_vysledku = map(na3, pole_vstupni, velikost_pole);

Celý kód definice a použití funkce map (pr8-ukazatel-parametr.c):
#include <stdio.h>

double *map(double (*fce)(double), double *vstup, int pocet){
    int i;
    double *vystup = malloc(pocet*sizeof(double));
    for(i=0;i<pocet; i++)
    {
        vystup[i]=fce(vstup[i]);
    }
    return vystup;
}</pre>
```

```
double na3(double x)
{
    return x*x*x;
}

int main(int argc, char* argv[])
{
    double pole[5] = {0.1, 0.2, 2, 3, 0.5};
    double *pole_vysledku = map(na3, pole, 5);

    for(int i = 0; i < 5; i++)
    {
        printf("%f \n", pole_vysledku[i]);
    }

    free(pole_vysledku);
    return 0;
}</pre>
```

3 Pole ukazatelů na funkce

Pokud máme funkce stejných typů (se stejnou návratovou hodnotou), které berou stejné vstupní argumenty, můžeme tyto funkce uchovávat v poli.

```
/* Deklarace */
double (*pole_fci[5])(double);
/* Deklarace + inicializace */
double(*pole_fci[5])(double) = {na0, na1, na2, na3, na4};
/* volani */
vysledek = pole_fci[1](-1);
```

Pole se definuje a inicializuje stejně jako pole jiného typu. K jednotlivým prvkům pole se přistupuje přes hranaté závorky (stejně jako u jiných polí).

4 Cvičení

- 1. Doprogramujte příklad z předchozí kapitoly (naprogramujte funkce na0, na1, na2, na3 a na4) a vyzkoušejte si práci s tímto polem.
- 2. Využijte předchozí příklad a funkci map a vypište vždy prvních 10 nultých mocnin, prvních mocnin, ..., čtvrtých mocnin.
- 3. Naprogramujte obecnou funkci pro třídění s tím, že jí je možné předat jako parametry funkce funkci porovnání a funkci výměny.
- 4. Vytvořte pole aritmetických funkcí (sčítání, odečítání, násobení...), naprogramujte tyto funkce. Napište program, který se zeptá uživatele na 2 vstupní hodnoty a operaci, kterou má se vstupy udělat a vrátí výsledek této operace.
- 5. Napište funkci double akumulator(double (*fce)(double, double), double cisla[], int pocet), která zpracuje pomocí předané funkce fce hodnoty z pole cisla, jehož velikost je dána parametrem pocet. Vytvořenou funkci otestujte ve funkci main(). Použitými akumulačními funkcemi mohou být například funkce pro součet nebo součin dvou reálných čísel, které je ovšem pro testování potřeba dodefinovat. Detaily najdete zde:

http://jazykc.inf.upol.cz/ukazatele-na-funkce/akumulator.htm